

Одного разу сидів кіт на кухні в палаці, коли входить королівський візничий і каже, що король з королівною їдуть на озеро.

Почув це кіт, вискочив із кухні й щодуху помчав до свого господаря. Прибіг та й каже:

– Коли хочеш стати маркізом і бути багатим, то гайда зі мною на озеро.

Мельників син подався за котом до озера, роздягся і стрибнув у воду. А кіт узяв його одержу, та й сховав у кущах. Щойно він упорався з цим, аж їде король. А кіт як почне голосно лементувати:

– Ох, найласкавіший королю! Мій пан купався тутечки в озері, а якийсь волоцюга вкрав його одіж. А тепер

вельможний маркіз не може вилізти з води, бо голий.

Почувши це, король звелів зупинитися й послав слугу назад до палацу, щоб привіз котресь із королівських убрань.

Гаданий маркіз зодягся в розкішні шати, і король запросив його сісти в карету. Королівна не перечила, бо маркіз був

молодий, гарний і дуже їй сподобався.

А тим часом кіт уже побіг далеко вперед. Прибігає до великої сіножаті, а там сто косарів траву косять.

– Гей, люди, а чиї це луки? – питає кіт.

– А це людожера.

– То слухайте мене: ось їхатиме король, і

коли він запитає, чиї це луки, скажете, що маркіза Карабаса. А як не скажете, то будете побиті.

І побіг далі. Прибігає до однієї ниви, такої великої, що й оком не оглянути. А на тій ниві Двісті женців жнуть жито.

– Гей, люди, а чиє це жито?

– Людожера.

– Ну то слухайте: ось їде за мною король, то коли він запитає, чиє це жито, кажіть - маркіза Карабаса. А як цього не зробите, то будете всі побиті.

Нарешті прибіг кіт до великого лісу, де триста дроворубів стинали величезні дуби на дрова.

– Гей, люди, а чий це ліс?

– Та людожера.

– Ну то слухайте: ось зараз їхатиме король, і якщо він запитає, чий це ліс, кажіть, що маркіза Карабаса. Якщо не скажете, то будете побиті.